

Мъдрещитѣ сж възправили чела, вгледани въ далнинитѣ, а предъ тѣхъ грѣе погледа на Младенеца. Виждатъ го все тѣй кротъкъ и силенъ, благъ и животворенъ, мъдъръ и гальовенъ, че сочи нови свѣтове и разкрива незнайни небосклони; че се прелива въ новъ миръ, дето рая и земята сж едно; дето нѣма плачъ, ни въздишки, а радостъ безкрайна.

— Сега вече разбирамъ, — отгадаваше първиятъ, — защо Богъ Отецъ прати еднородения си Синъ на земята да бжде роденъ отъ девица. Само родения Богъ отъ дева, чедо на земята, може да съедини въ себе Божественното съ човѣческото. Само когато небесното се прелѣе въ кръвта на земното — само тогава може да блесне онова, което зарѣе въ Витлеемската пещера.

— Тѣй, тѣй! — отвърна вториятъ.

— Отгдѣ знаешъ, какво мисля азъ? — промълви първиятъ.

— Та азъ чувамъ мислитѣ ти.

— Отъ кога?

— Отъ когато поднесохъ ливана предъ Младенеца.

— Ще рече, ти получи даръ, какъвто никой човѣкъ нѣма!

Третиятъ прошепна: а знаете ли, какво стана съ мене? Азъ забравихъ всичко, що знаяхъ. И главата ми е пълна съ прозрения. Азъ знамъ онова, което ще стане.

Той се позамисли, потъмнѣ лицето му и отвърна: Още утре ще бждатъ изклани всички новородени. Богъ-Саваотъ ще запази Младенеца. И когато порастне и стигне зрѣла възраст, ще го сждятъ и осждятъ на разпятие. Но на третия день ще възкръсне отъ гроба, за да седне отъ дѣсно на Отца си.